Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

26. januar 2017 *

»Appel — konkurrence — karteller — belgiske, tyske, franske, italienske, nederlandske og østrigske markeder for badeværelsesudstyr og -inventar — samordning af salgspriser og udveksling af følsomme kommercielle oplysninger — samlet og vedvarende overtrædelse — begrundelsespligt«

I sag C-614/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 27. november 2013,

Masco Corp., Taylor, Michigan (De Forenede Stater),

Hansgrohe AG, Schiltach (Tyskland),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Schiltach,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Wiener Neudorf (Østrig),

Hansgrohe SA/NV, Bruxelles (Belgien),

Hansgrohe BV, Westknollendam (Nederlandene),

Hansgrohe SARL, Antony (Frankrig),

Hansgrohe Srl, Villanova d'Asti (Italien),

Hüppe GmbH, Bad Zwischenahn (Tyskland),

Hüppe GesmbH, Laxenburg (Østrig),

Hüppe Belgium SA/NV, Woluwé Saint-Étienne (Belgien),

Hüppe BV, Alblasserdam (Nederlandene),

ved Rechtsanwälte D. Schroeder og S. Heinz og advocate B. Fischer ved solicitor J. Temple Lang,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

* * Processprog: engelsk.

Europa-Kommissionen ved L. Malferrari og F. Ronkes Agerbeek, som befuldmægtigede, bistået af barrister B. Kennelly,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af Domstolens vicepræsident, A. Tizzano, som fungerende formand for Første Afdeling, samt dommerne M. Berger, E. Levits, S. Rodin (refererende dommer) og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. september 2015,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Ved deres appel har Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV og Hüppe BV nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. september 2013, Masco m.fl. mod Kommissionen (T-378/10, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2013:469), hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i det søgsmål, som disse selskaber havde anlagt med påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse K(2010) 4185 endelig af 23. juni 2010 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/39.092 – Badeværelsesudstyr og -inventar) (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Sagens baggrund og den omtvistede afgørelse

2 Sagens baggrund blev fremstillet i den appellerede doms præmis 1-9 og kan sammenfattes som følger.

3 Appellanterne, dvs. Masco Corp., som er en amerikansk virksomhed, og visse af denne virksomheds europæiske datterselskaber, herunder Hansgrohe AG og Hüppe GmbH, fremstiller vandhaner og armaturer samt bruseafskærmninger og tilbehør.

4 Den 15. juli 2004 oplyste appellanterne Europa-Kommissionen om forekomsten af et kartel i sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar og anmodede om bødefritagelse i medfør af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002, C 45, s. 3) eller subsidiært en nedsættelse af de bøder, som de kunne blive pålagt. Den 2. marts 2005 vedtog Kommissionen en betinget afgørelse om bødefritagelse til fordel for appellanterne i overensstemmelse med denne meddelelses punkt 8, litra a), og punkt 15.

5 Den 23. juni 2010 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse, hvorved den fastslog, at der forelå en overtrædelse af artikel 101, stk. 1, TEUF og af artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3) i sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar. Denne overtrædelse, som 17 virksomheder, herunder appellanterne, havde deltaget i, fandt sted i løbet af forskellige perioder i tidsrummet fra den 16. oktober 1992 til den 9. november 2004 i form af en flerhed af konkurrencebegrænsende aftaler eller samordnet praksis på Belgiens, Tysklands, Frankrigs, Italiens, Nederlandenes og Østrigs områder.

6 Kommissionen fandt, at de omhandlede former for konkurrencebegrænsende praksis var del af en samlet plan med det formål at begrænse konkurrencen mellem de pågældende virksomheder, og besad de karakteristika, som kendetegner en samlet og vedvarende overtrædelse, hvis anvendelsesområde omfattede badeværelsesudstyr og -inventar tilhørende en af de følgende tre undergrupper af produkter: vandhaner og armaturer, bruseafskærmninger og tilbehør samt keramiske artikler (herefter »de tre undergrupper af produkter«).

7 Af disse grunde fastslog Kommissionen i den omtvistede afgørelses artikel 2, at disse 17 virksomheder havde deltaget i en samlet overtrædelse og derfor havde overtrådt artikel 101, stk. 1, TEUF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992.

8 For så vidt angår appellanterne angav Kommissionen imidlertid i nævnte afgørelses artikel 2, stk. 1, nr. 1), at den ikke pålagde dem nogen bøde.

Sagen for Retten og den appellerede dom

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. september 2010 anlagde appellanterne søgsmål for Retten med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, idet de fremsatte ét anbringende, hvorefter Kommissionen med urette havde konkluderet, at appellanterne havde deltaget i en samlet overtrædelse inden for sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar.

10 Med dette anbringende foreholdt appellanterne Kommissionen, at den havde begået fejl dels ved fastsættelsen af de elementer, som udgør en samlet overtrædelse og virksomheders deltagelse i en sådan overtrædelse, dels ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, som blev anført med henblik på at fastslå, at der forelå en samlet overtrædelse, og appellanternes deltagelse i denne overtrædelse.

11 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i det hele.

Parternes påstande

12 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den angår appellanterne.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

— Der træffes bestemmelse om enhver anden foranstaltning, som Domstolen måtte finde passende.

13 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

14 Til støtte for deres appel har appellanterne fremsat to anbringender. Det første anbringende vedrører den omstændighed, at det med urette blev fastslået, at appellanterne havde deltaget i en samlet overtrædelse. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Det første anbringende, hvorefter det med urette blev fastslået, at appellanterne havde deltaget i en samlet overtrædelse

Parternes argumenter

15 Med deres første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik retlige fejl, da den fastslog for det første, at appellanterne ved deres egen adfærd havde til hensigt at bidrage til de fælles mål, som karteldeltagerne som helhed forfulgte, for det andet, at de havde kendskab til den ulovlige adfærd, som de øvrige virksomheder havde planlagt eller udvist med de samme mål for øje, og for tredje, at de var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko. Dette anbringende består af fem led.

16 Med det første anbringendes første led har appellanterne foreholdt Retten, at den, da den i den appellerede doms præmis 59 fastslog, at den omhandlede ulovlige praksis havde til formål at få appellanterne til at fremstå som en fælles front i forhold til grossisterne for de tre undergrupper af produkter, herunder keramiske artikler, foretog en åbenbart urigtig gengivelse af beviserne vedrørende deres hensigt om ved deres egen adfærd at bidrage til det fælles mål, som deltagerne som helhed forfulgte inden for rammerne af den samlede overtrædelse. 931. betragtning til den omtvistede afgørelse, som Retten har henvist til som støtte for sin begrundelse, giver således ikke grundlag for at drage en sådan konklusion. Endvidere anerkendte appellanterne, i modsætning til affattelsen af den appellerede doms præmis 59, desuden ikke i retsmødet for Retten og som svar på et spørgsmål fra denne, at den ulovlige praksis havde til formål at få appellanterne til at fremstå som en fælles front i forhold til grossisterne.

17 Med det første anbringendes andet led har appellanterne subsidiært anført, at hvis det måtte blive konkluderet, at det med den appellerede doms præmis 59 ikke tilsigtes at fastslå, at appellanterne havde til hensigt ved deres egen adfærd at bidrage til det fælles mål, som deltagerne i den samlede overtrædelse som helhed forfulgte, har Retten ikke behandlet dette spørgsmål, og den begik derfor en retlig fejl, idet den ikke anvendte de relevante retlige kriterier.

18 Med det første anbringendes tredje led har appellanterne forholdt Retten, at den foretog en urigtig gengivelse af beviserne vedrørende appellanternes kendskab til den ulovlige adfærd, som de øvrige virksomheder havde planlagt eller udvist med dette mål for øje. Appellanterne har i denne forbindelse anført, at Retten i den appellerede doms præmis 61 af den omstændighed, at appellanterne tilhørte koordinationsorganer og foreninger vedrørende flere produktgrupper, med urette udledte, at de var bekendt med hele den ulovlige praksis. Den omstændighed, at appellanterne tilhørte sådanne organer og foreninger i Belgien, i Frankrig eller i Italien, gav dem imidlertid ikke mulighed for at have kendskab til praksis i form af samordning af prisforhøjelser på keramiske artikler på disse medlemsstaters områder.

19 Med det første anbringendes fjerde led har appellanterne foreholdt Retten, at den ikke at foretog en korrekt anvendelse af de retlige kriterier vedrørende godtgørelse af den samlede overtrædelse, for så vidt som Retten ikke undersøgte, om appellanterne med rimelighed kunne forudse hele den konkurrencebegrænsende praksis vedrørende keramiske artikler.

20 Med det første anbringendes femte led har appellanterne foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl, idet den ikke behandlede spørgsmålet om, hvorvidt appellanterne havde været indstillet på at løbe risikoen forbundet med den adfærd, som de øvrige virksomheder, som solgte keramiske artikler, havde planlagt eller udvist med henblik på at opfylde det fælles mål, som karteldeltagerne som helhed forfulgte. Det fremgår af Domstolens praksis, at denne betingelse også finder anvendelse i det tilfælde, hvor en virksomhed havde kendskab til den ulovlige adfærd, som andre virksomheder havde planlagt eller udvist med dette mål for øje, og udgør den hensigt, som kræves for at godtgøre denne virksomheds deltagelse i hele den konkurrencebegrænsende praksis.

21 Det er Kommissionens opfattelse, at det første led skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

22 Indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en tilsidesættelse af artikel 101, stk. 1, TEUF kan foreligge ikke alene ved en enkeltstående handling, men også ved en række handlinger eller en sammenhængende adfærd, selv om et eller flere elementer i rækken af handlinger eller i den sammenhængende adfærd også i sig selv og isoleret betragtet kan udgøre en tilsidesættelse af den nævnte bestemmelse. Når de forskellige handlinger indgår i en »samlet plan«, fordi de har det samme formål, nemlig at fordreje konkurrencen inden for det indre marked, kan Kommissionen således med rette pålægge ansvaret for disse handlinger på grundlag af deltagelsen i overtrædelsen betragtet i sin helhed (dom af 6.12.2012, Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 41, og af 24.6.2015, Fresh Del Monte Produce mod Kommissionen og Kommissionen mod Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P og C-294/13 P, EU:C:2015:416, præmis 156).

23 En virksomhed, der har deltaget i en sådan samlet og kompleks overtrædelse ved egne handlinger, der falder ind under de i artikel 101, stk. 1, TEUF omhandlede begreber aftaler og samordnet praksis med et konkurrencebegrænsende formål, og som havde til formål at bidrage til gennemførelsen af overtrædelsen i sin helhed, kan således også være ansvarlig for de handlinger, som andre virksomheder har foretaget som led i den samme overtrædelse, for så vidt angår hele det tidsrum, hvor virksomheden har deltaget i den. Dette er tilfældet, såfremt der er ført bevis for, at virksomheden ved sin egen adfærd havde til hensigt at bidrage til de fælles mål, som deltagerne som helhed forfulgte, og at den havde kendskab til den ulovlige adfærd, som de øvrige virksomheder havde planlagt eller udvist med de samme mål for øje, eller at den med rimelighed kunne forudse dem, og at den var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko (dom af 6.12.2012, Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 42, og af 24.6.2015, Fresh Del Monte Produce mod Kommissionen og Kommissionen mod Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P og C-294/13 P, EU:C:2015:416, præmis 157).

24 I den foreliggende sag har appellanterne med det første anbringendes første led foreholdt Retten, at den gengav beviser ukorrekt, da den i den appellerede doms præmis 59 fastslog, at den omhandlede ulovlige praksis bestod i at få appellanterne til at fremstå som en fælles front i forhold til grossisterne for de tre undergrupper af produkter.

25 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at som det det fremgår af en læsning af denne præmis, baserede Retten sig under alle omstændigheder kun på denne konstatering for fuldstændighedens skyld for at fastslå forekomsten og karakteren af en samlet plan, som gør det muligt at fastslå, at der foreligger en samlet overtrædelse, idet denne vurdering således ifølge Retten følger af flere andre elementer anført af Kommissionen i den anfægtede afgørelse.

26 Den argumentation, som appellanterne har fremført inden for rammerne af det første anbringendes andet led, kan derfor ikke rejse tvivl om den konklusion, som Retten nåede frem til i den appellerede doms præmis 58 og 62, hvorefter Kommissionen med rette kunne konkludere, at der forelå en samlet

overtrædelse, idet dette led skal forkastes som uvirksomt (jf. i denne retning kendelse af 28.10.2004, Kommissionen mod CMA CGM m.fl., C-236/03 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2004:679, præmis 30-32, og af 21.10.2014, Mundipharma mod KHIM, C-669/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2308, præmis 36).

27 Med det første anbringendes andet, fjerde og femte led har appellanterne i det væsentlige foreholdt Retten, at den ikke undersøgte, om betingelserne opregnet i nærværende doms præmis 22 var opfyldt, og nærmere bestemt for det første, om de ved deres egen adfærd havde til hensigt at bidrage til de fælles mål, som deltagerne i den samlede overtrædelse som helhed forfulgte, for det andet, om de med rimelighed kunne forudse hele den konkurrencebegrænsende adfærd vedrørende keramiske artikler, og for det tredje, om de var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko.

28 Det bemærkes herved, at som det fremgår af Domstolens faste praksis, er Retten i princippet ikke forpligtet til at tage stilling til anbringender og argumenter, som ikke er blevet gjort gældende, eller som ikke er blevet gjort gældende på tilstrækkelig klar og præcis måde under sagen og navnlig i stævningen (jf. i denne retning dom af 6.3.2001, Connolly mod Kommissionen, C-274/99 P, EU:C:2001:127, præmis 121, og af 20.3.2014, Rousse Industry mod Kommissionen C-271/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:175, præmis 17-19).

29 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid af undersøgelsen af stævningen og replikken indgivet til Rettens Justitskontor, og navnlig af de punker i denne stævning og i denne replik, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for nærværende appel, at appellanterne, selv om de har bestridt at have kendskab til hele den hemmelige praksis vedrørende de tre undergrupper af produkter, ikke for Retten fremførte noget argument om, at de ikke ved deres adfærd havde bidraget til de fælles mål, som deltagerne som helhed forfulgte, fordi de ikke med rimelighed kunne forudse hele den foreholdte konkurrencebegrænsende adfærd, og om de ikke var indstillet på at løbe den med denne adfærd forbundne risiko.

30 Under disse omstændigheder kan Retten ikke foreholdes, at den ikke udtrykkeligt har behandlet disse spørgsmål i den appellerede dom. For så vidt angår argumentet om, at Retten ikke undersøgte, om appellanterne med rimelighed kunne forudse hele den foreholdte konkurrencebegrænsende adfærd, og om de var indstillet på at løbe den hermed forbundne risiko, må det endvidere fastslås, at eftersom Retten i den appellerede doms præmis 61 og 82 fandt, at appellanterne havde kendskab til denne adfærd, skulle den ikke undersøge, om de med rimelighed kunne forudse den nævnte adfærd og var indstillet på at løbe den hermed forbundne risiko, idet de to betingelser, som det fremgår af nærværende doms præmis 23, er alternative.

31 For så vidt som den af appellanterne fremførte argumentation har til formål at godtgøre, at betingelserne anført i nærværende doms præmis 23 ikke er opfyldt i den foreliggende sag, kan den ikke undersøges under appelsagen.

32 Det fremgår således af fast retspraksis, at inden for rammerne af en appelsag er Domstolens kompetence i princippet begrænset til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans (jf. i denne retning dom af 30.4.2014, FLSmidth mod Kommissionen, C-238/12 P, EU:C:2014:284, præmis 42, og af 22.5.2014, ASPLA mod Kommissionen, C-35/12 P, EU:C:2014:348, præmis 39).

33 Heraf følger, at det første anbringendes andet, fjerde og femte anbringende delvis skal afvises, delvis skal forkastes som ugrundede.

34 Appellanterne har inden for rammerne af det første anbringendes tredje led gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af beviser, for så vidt som Retten med urette fandt, i den appellerede doms præmis 61 og 82, at appellanterne havde kendskab til hele den ulovlige praksis vedrørende keramiske artikler, som havde fundet sted i Belgien, i Frankrig og i Italien.

35 Det bemærkes herved, at en appel i henhold til artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (jf. i denne retning kendelse af 24.9.2009, Alcon mod KHIM, C-481/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:579, præmis 18, dom af 13.1.2011, Media-Saturn-Holding mod KHIM, C-92/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:15, præmis 27, og kendelse af 3.3.2016, AgriCapital mod KHIM, C-440/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:144, præmis 32).

36 Ifølge Domstolens faste praksis foreligger der en urigtig gengivelse af beviserne, hvis det uden fremlæggelse af nye beviser fremgår åbenbart, at vurderingen af de foreliggende beviser er urigtig. Denne urigtige gengivelse af omstændighederne skal imidlertid fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne. Endvidere påhviler det en appellant, der gør gældende, at Retten har gengivet beviserne urigtigt, præcist at angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og at påvise de fejl i dens undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse (jf. i denne retning dom af 3.12.2015, Italien mod Kommissionen, C-280/14 P, EU:C:2015:792, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

37 Det må imidlertid fastslås, at hvad angår konstateringerne i den appellerede doms præmis 61 og 82 vedrørende det kendskab, som appellanterne havde til den omhandlede ulovlige praksis, har appellanterne ikke i deres appel identificeret nogen beviser, med hensyn til hvilke Rettens vurdering er åbenbart urigtig som omhandlet i retspraksis.

38 Appellanterne tilsigter således under dække af deres argumentation vedrørende en angivelig urigtig gengivelse af beviser reelt at rejse tvivl om Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvorefter Kommissionen navnlig henset til praksissen i form af samordning af prisforhøjelser inden for de koordineringsorganer, som appellanterne tilhørte, med føje kunne fastslå, at appellanterne havde kendskab til hele den pågældende ulovlige praksis, herunder praksissen vedrørende keramiske artikler. En sådan bedømmelse er imidlertid ikke omfattet af Domstolens prøvelse under en appelsag.

39 Det første anbringendes tredje led skal derfor afvises.

40 Det følger af det ovenstående, at det første appelanbringende skal forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

41 Appellanterne har med deres andet anbringende kritiseret den appellerede doms præmis 59, idet den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, fordi Retten undlod at behandle visse relevante argumenter vedrørende appellanternes hævdede deltagelse i en samlet overtrædelse.

42 Retten undlod at undersøge, for det første om appellanterne ved deres egen adfærd havde til hensigt at bidrage til det fælles mål, som forfulgtes, for det andet om de med rimelighed kunne forudse hele den ulovlige adfærd, som var planlagt eller udvist i forbindelse med salget af keramiske artikler af andre virksomheder med henblik på at opfylde de fælles mål, som deltagerne som helhed forfulgte, og for det tredje om appellanterne var indstillet på at løbe den med en sådan adfærd forbundne risiko.

43 Herved undlod Retten at opfylde sin begrundelsespligt.

44 Ifølge Kommissionen skal det andet anbringende afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

45 Det må fastslås, at for så vidt som det andet appelanbringende i det væsentlige er sammenfaldende med det første anbringendes andet, fjerde og femte led, skal det forkastes af de grunde, som fremgår af nærværende doms præmis 28-33.

46 Da ingen af de anbringender, som appellanterne har gjort gældende, er blevet tiltrådt, skal appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

47 Artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement bestemmer, at såfremt appellen ikke tages til følge, træffer Domstolens afgørelse om sagsomkostningerne.

48 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges appellanterne at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV og Hüppe BV betaler sagsomkostningerne.**

Underskrifter